

Dacă nu crezi aceasta, atunci te rog să citești împreună cu mine capitolul următor, în care Mesia începe prin a mărturisi miresei tot ceea ce El vede în ea, toată frumusețea ei și toată slava ei. »Iată, ce frumoasă ești, iubita mea, ce frumoasă ești!« În primele cinci versete Mirele numește șapte caracteristici ale miresei, atribute ale frumuseții ei, în care El o admiră și în care ea este scumpă pentru El. Noi putem desigur să aplicăm aceste lucruri la noi și să scoatem învățături practice, dacă nu uităm că aici se vorbește rămășiței viitorului din Israel, și în mod deosebit orașului Ierusalim. Însă și pentru noi se găsește aici ceva de învățat. Ceea ce Mirele stimează în primul rând la mireasă nu poate fi altceva decât ochii ei. Am văzut în capitolul 1, că Mirele când începe să vorbească despre frumusețea miresei, amintește numai ochii ei și aceasta nu este greu de înțeles. În 2 Corinteni 11 Pavel spune credincioșilor că el i-a logodit, ca să-i prezinte ca pe o fecioară curată lui Hristos, însă el se teme că ei s-au îndepărtat de la simplitatea față de Hristos. Despre această simplitate vorbesc ochii; dacă ochiul nostru este curat, tot trupul nostru este lumină. Ce este un ochi simplu? Nu este altceva decât un ochi, care are o privire simplă și această privire este îndreptată numai spre un singur lucru. Nu crezi tu, că un asemenea ochi este prețios pentru Mire, care este umplut numai de El și nu acordă nimănui atenție, decât numai Lui? Aceasta este simplitatea față de Hristos. Fraților și surorilor, noi nu suntem realmente simpli față de Domnul Isus, dacă lăsăm în inimile noastre loc pentru alte lucruri, oricât de interesante ar fi ele. Noi nu suntem simpli față de El, dacă ochii noștri sunt îndreptați spre alte lucruri, în afară de El. Fie ca într-adevăr Domnul Isus să poată spune despre noi, că ochii noștri sunt ca porumbeii. Porumbeii vorbesc despre această simplitate. În evanghelia după Matei 10,16 se spune că noi trebuie să fim simpli ca porumbeii. Porumbeii au o legătură puternică față de partenerul lor (compară cu Isaia 38,14), și în afară de aceasta, potrivit cu Psalmul 68,13, porumbeii vorbesc despre strălucirea, care este prețioasă pentru Dumnezeu. Aici ochii sunt înapoia unui voal. Aceasta înseamnă că ei sunt numai pentru Mire. Rebeca s-a acoperit de asemenea cu un voal, când a venit cu robul și l-a văzut pe Isaac, ca să arate că de acum încolo frumusețea ei era numai pentru Mire. Este frumusețea ta numai pentru Mire? Este așa, că numai El poate savura ce se găsește la noi? Sau este așa, că și lumea găsește ceva atrăgător la noi, pentru că noi nu suntem pe deplin separați de lume și inima noastră, ochii noștri, sunt parțial îndreptați spre lume? Atunci ochii noștri nu sunt înapoia voalului, așa că ei nu sunt numai pentru El, și atunci ochii noștri nu sunt ca porumbeii.

Primele caracteristici, pe care Mirele le numește aici, vorbesc toate de devotamentul ei, despre predarea ei totală Lui. Nu este aceasta lucrul cel mai prețios, ce se poate găsi la noi? Sunt tot felul de păreri cu privire la ce este cel mai important pentru un creștin. Cea mai strașnică părere este că nu se găsește nimic, în care Dumnezeu să aibă *mai multă* plăcere, decât să fi într-o jale adâncă cu privire la păcatele personale și să spui lui Dumnezeu: »O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!«. Eu recunosc desigur, că în viața unui om trebuie să vină un stadiu, în care el ajunge într-o durere adâncă din cauza păcatelor sale, ca să poată sta înaintea lui Dumnezeu și să poată deveni părtaș al eliberării. Dar mi-e milă de acela care rămâne în acest stadiu și niciodată nu ajunge la stadiul acela, în care Mirele poate spune, că ochii miresei nu mai sunt umpluți cu grijuri și necazuri, ci cu slava Mirelui. Alți credincioși spun, că lucrul cel mai important pentru un creștin este, ca el să răspândească Evanghelia, ca el să iese afară, ca să aducă alte suflete la El. Însă atunci ochii pot fi așa de umpluți cu dragoste pentru păcătoși, că ei nu mai pot fi umpluți cu Domnul Isus. Singurul lucru, care *într-adevăr* este important și care va aduce realmente roadele necesare, în ceea ce privește slujba noastră pentru Domnul, este devotamentul nostru, este predarea noastră Lui, este simplitatea noastră față de Hristos, așa fel că inima noastră și ochii noștri nu sunt umpluți cu nimic altceva decât numai cu El.

Despre aceasta vorbesc și următoarele: »Părul tău este ca o turmă de capre, pe povârnișurile muntelui Galaad«. Înainte să mergem mai departe cu aceste tablouri, trebuie să arăt pentru clarificare un principiu general. Se poate foarte ușor întâmpla, ca noi să dăm frâu liber fanteziei noastre. Însă noi trebuie să ne ținem de interpretarea Scripturii însăși; Scriptura trebuie să explice Scriptura. Este un principiu, pe care noi trebuie să-l studiem, înainte ca să explicăm

aceste tablouri. Avem aici de-a face cu două feluri de vorbiri simbolice. Primul se referă la părțile trupului miresei; ochii ei, părul ei, dinții ei, buzele ei, gâtul ei, etc. Noi trebuie așadar să ne întrebăm în primul rând: ce simbolizează în Scriptură ochii, părul, dinții? Și apoi trebuie să aplicăm aceste tablouri la rămășiță și în al doilea rând le vom putea aplica și la noi înșine. Mai există apoi un al doilea fel de vorbire figurată, căci acești ochi, acest păr, și acești dinți sunt comparați la rândul lor cu porumbei, cu capre, cu oi, etc. Acestea sunt așadar simboluri care trebuie să explice primele tablouri. Dacă de exemplu aici se spune: »Părul tău este ca o turmă de capre«, atunci noi trebuie să știm în primul rând, ce simbolizează părul în Scriptură și după aceea să cercetăm în ce fel turmele de capre, muntele Galaad, etc, explică ce sunt caracteristicile acestui păr. Așa este și cu ochii. Ochii vorbesc despre capacitatea noastră de percepere spirituală. Porumbeii explică ce caracter au ochii miresei, și anume, capacitatea lor de percepere spirituală este îndreptată numai spre Hristos. Așa este și cu toate celelalte simboluri care urmează.

Părul este în Scriptură un tablou clar despre devotamentul femeii, înainte de toate față de bărbat. În 1 Corinteni 11 găsim clar, că părul lung al femeii constituie slava femeii. Și nu numai aceasta, ci părul vorbește în mod deosebit despre devotamentul și supunerea ei față de bărbatul ei. După gândurile lui Dumnezeu este așa, chiar dacă multe femei nu știu aceasta: dacă o femeie taie ceva din părul ei, ea este prin aceasta realmente necredincioasă bărbatului ei. La aceasta mai spun, că mulți nu știu aceasta, însă principiile lui Dumnezeu nu se schimbă prin neștiința noastră. Neștiința nu este niciodată o scuză. Găsim cel puțin de două ori în Vechiul Testament, când este vorba de relația între bărbat și femeie, mai cu seamă despre credințioșia femeii, că atunci și părul femeii este luat în seamă. Putem citi aceasta în Numeri 5 de la versetul 11 și în Deuteronom 21 de la versetul 10. Îndată ce trebuie să se presupună, că femeia este necredincioasă soțului ei, atunci este afectat nemijlocit și părul ei lung. Ce învățătură importantă este aceasta pentru femeile credincioase, nu numai în sensul literal - de altfel aceasta este valabil pentru toate femeile, dar numai de la femeile credincioase putem aștepta ascultare, și ea are valoare pentru Dumnezeu -, dar înainte de toate în înțelesul spiritual. Aici mireasa este văzută în frumusețea, pe care devotamentul și supunerea ei le reprezintă pentru Mire. Dacă o femeie taie ceva din parul ei, ea își sacrifică semnul exterior al credințioșiei ei față de bărbatul ei, la care Dumnezeu se uită cu plăcere și pe care Mirele îl vede aici la mireasă. Găsim semnificația părului prezentată foarte clar în Numeri 6 în legea nazireatului. Când un om din Israel făcea o juruință Domnului, să se consacre Domnului (să ne gândim de exemplu la Samson), atunci *una* din prescripții era, că el nu avea voie să-și taie parul, ci trebuia să-l lase să crească. Părul era simbolul devotamentului și supunerii absolute a nazirului, ca urmare a juruinței lui față de Domnul. Părul era pentru Dumnezeu așa de prețios, că El îl numește în versetul 18 »părul capului consacării lui«. Când juruința sa era împlinită, parul era pus pe altar sub jertfa de mulțumire și mirosul acestui păr se urca împreună cu mirosul jertfei de mulțumire, ca dovadă cât de prețioasă era pentru Dumnezeu această dăruire, exprimată prin acest păr.

Aceasta este ceea ce Mirele vede aici la mireasă; părul, care vorbește de devotamentul ei față de El, de supunerea ei față de Domnul ei. El vede nu numai că inima ei este plină de El - despre aceasta vorbesc ochii - ci și că singura ei dorință este, să întrebe ce vrea El de la ea, așa cum citim în Romani 14,8: »Deci, și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului«. Domnul are autoritate asupra noastră, și El decide ceea ce noi trebuie să facem, sau să nu facem. Părul vorbește deci de supunerea ei, în timp ce celelalte simboluri din verset arată caracterul dăruirii ei. »Părul tău este ca o turmă de capre, pe povârnișurile muntelui Galaad«. Când o turmă de capre negre coboară de la munte este de fapt o mișcare ondulatorie. Ne putem așadar imagina că Mirele compară părul negru și ondulat al miresei cu această turmă. În înțeles spiritual turmele de capre de pe munți scot în relief caracterul dăruirii miresei. În primul rând este o turmă, și aceasta înseamnă unitate și unanimitate. Devotamentul nostru nu este determinat de anumite împrejurări sau de părerile noastre, ci de voia Domnului, pe care El ne-o arată prin Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă atunci, că noi trebuie să fim consecvenți în dăruirea noastră Domnului și că noi, când

suntem împreună cu mai mulți credincioși, să nu acționăm contradictoriu, ci să ne întrebăm unanim, pașnic, unul pe altul, ce vrea Domnul de la noi personal și în comunitate.

Este o turmă de capre, și aceasta are în mod sigur importanță. În versetele următoare este vorba de oi, însă aici este vorba de capre. Noi știm că în Vechiul Testament capra era în mod deosebit animalul pentru jertfa pentru păcat. Acesta este un lucru serios. Caprele vorbesc despre ceea ce este necesar cu privire la păcat, și aceasta caracterizează devotamentul nostru. Noi trebuie să ne exercităm slujba noastră în deplina conștiință de ceea ce era necesar pentru păcatele noastre. Cu cât mai profundă este înțelegerea unui credincios cu privire la ceea ce Domnul Isus a trebuit să facă pentru păcatele sale, cu atât mai mare va fi dăruirea sa. O asemenea sfințire a vieții nu o primim prin aceea că încercăm să trăim conștiincioși, ci numai prin aceea, că privim la Domnul Isus și devenim conștienți de ceea ce a înfăptuit El pe cruce. Prin ce cunoaștem sărăcia noastră? Nu numai prin Lege, ci înainte de toate prin crucea de pe Golgota; acolo vedem ce a trebuit să îndure Domnul Isus pentru ceea ce noi am făcut greșit; vedem acolo îngrozitoarea jertfă pentru păcat, care era necesară pentru păcatele noastre. Dacă devenim conștienți de aceasta, aceasta va conduce la dăruirea care este lipsită de păcat, de fire, de lume, și de toate pentru care Domnul Isus a trebuit să meargă la cruce. Pe de altă parte dăruirea noastră va fi caracterizată și prin cunoașterea binecuvântărilor pe care Dumnezeu le-a făgăduit. Muntele Galaad era cunoscut pentru pășunile lui verzi și pentru multele turme care erau acolo. Așa are mireasa, în dăruirea ei față de Domnul, cunoștința binefacerilor făgăduite de El. De mai multe ori găsim în profeții dorința rămășiței (Mica 7,14), sau promisiunile Domnului (Ieremia 50,19), că ea se va sătura iarăși, ca o turmă care pășunează pe muntele Galaad. Devotamentul nostru față de Domnul va fi deci caracterizat prin speranța în ceea ce Domnul ne-a pus în față, în răsplata care ne-a făgăduit-o Domnul, dacă suntem credincioși în dăruirea noastră, așa că El poate spune: »Bine slugă bună și credincioasă! ... intră în bucuria Domnului tău« (Matei 25,23).

»Dinții tăi sunt ca o turmă de oi tunse, care se suie din scaldătoare« (versetul 2). Când credincioșii sunt cu adevărat caracterizați prin aceea, că Domnul Isus a umplut inima lor și ei au dorința să-I închine viața lor, atunci nu poate fi altfel decât că ei doresc să se hrănească cu hrana spirituală, care vorbește despre Domnul Isus. Atunci nu poate fi altfel, decât că acești dinți se găsesc la ei, care vorbesc despre mărunțirea și mâncarea hranei. Cât de important este aceasta! Înainte ca această rămășiță să fi venit la credință, dinții ei erau ca ai celor fără Dumnezeu, despre care este vorba în Psalmul 57,4, ai căror dinți sunt sulite și săgeți. Această rămășiță va simți în mijlocul poporului necredincios aceste sulite și săgeți tăietoare, nu numai din partea concetățenilor ei, ci și din partea dușmanilor din jurul ei. Ioel 1,6 vorbește despre asirieni, că atunci când vor invada țara, dinții lor vor fi ca dinți de lei. Însă aici la mireasă găsim dinți ca cei de oaie. Dinții ei nu sunt ca să sfâșie pe alții, fie aceștia concetățeni sau dușmani. Așa și hrana noastră spirituală nu constă în aceea că sfâșiem pe frații noștri și pe surorile noastre, mușcându-ne și sfâșiindu-ne unii pe alții (Galateni 5,15) sau atacăm pe dușmanii Domnului. Nu, dinții sunt în slujba preluării hranei spirituale. În fond dinții sunt comparați aici nu cu leii, ci cu oile. Oile nu sfâșie alte animale și nu mănâncă carne, ci îl urmează pe păstorul cel bun, ca să găsească pășune, acolo unde el le conduce. El le duce la pășuni verzi și la ape de odihnă (Psalmul 23,2). Aceasta caracterizează "dinții" noștri (preluarea hranei noastre spirituale). Noi găsim această hrană bună, dacă Îl urmăm pe Domnul ca niște oi docile, ascultătoare, căci atunci El ne-o dăruiește din plinătatea binecuvântărilor care sunt la El. Domnul Isus Însuși, ca o oaie docilă (Isaia 53,7), Și-a găsit hrana în a face voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 4,34).

Sunt oi tunse. Aceasta înseamnă că tot ce vine din omul firesc nu are nici un loc, când cineva se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu. La credincioși poate fi cazul, că ei citesc Cuvântul lui Dumnezeu cu scopul primordial de a-și îmbogăți cunoștințele. Dar aceasta nu este ceea ce este prețios pentru Mire. El recunoaște la mireasă numai ceea ce este din El Însuși, când ea își folosește dinții ca să consume hrana pe care El a pregătit-o pentru ea. Când El compară dinții cu oile, atunci ele sunt oi tunse, de la care s-a îndepărtat tot ce ele aduc prin natura lor. Găsim la curățirea leproșului din Levetic 14,8-9, că tot părul corpului lui trebuia tuns. La tot ce vine de la

natura omenească trebuie întrebuințat cuțitul. Toate comentariile teologilor necredincioși nu ne pot ajuta, dacă vrem să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu. Toată priceperea naturală, rațiunea și înțelepciunea omenească sunt în privința aceasta fără sens și vătămătoare. Domnul Isus a îndurat judecata pentru toate acestea. Pe când El a mers ca o oaie docilă la locul de tăiere, a tăcut și S-a lăsat tuns, El, Cel care nu a făcut nici un păcat, și care nu a cunoscut nici un păcat, a trebuit să îndure acolo judecata, cuțitul tunzătorului de oi, pentru tot ce noi am făcut greșit. Și noi ca credincioși, nu trebuie să acordăm nici un loc lucrurilor care odinioară ne-au caracterizat ca leproși ne curați, ci trebuie să le osândim pe toate.

Aceasta se exprimă și prin tabloul următor: »care ies din scaldătoare«; care deci nu numai că consumă hrana, ci au băut din scaldătoare și au fost curățite în apă. Aceasta este important pentru hrănirea noastră spirituală. Eu însumi am experimentat de mai multe ori, că nu am fost în stare să mă hrănesc spiritual și să înțeleg gândurile Domnului, când eram necurățit. Dacă vrem să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie mai întâi ca noi să fi ieșit din scaldătoare și să ne fi lăsat curățiți; abia după aceea vom putea fi hrăniți de Domnul. Noi ne rugăm deseori pentru acela care vestește Cuvântul, ca Domnul să-l conducă prin Duhul Sfânt, dar noi trebuie să ne rugăm și mai des, ca El să curățească inimile noastre, ca în ele să nu fie nimic ce L-ar putea împiedica să ne dăruiască hrana Sa. Cum se face, că așa de mulți credincioși consumă așa de puțină hrană, și de aceea cresc așa de puțin? Pentru că ei sunt spălați așa de rar și așa de slab. Eu nu spun, că nu au fost spălați când au venit la credință, ci mă refer la curățirea zilnică prin spălarea cu apă, prin Cuvânt (Efeseni 5,26). Cât de importantă este totuși ea, pentru ca noi să fim în stare să ne hrănim cu această hrană spirituală. Ce hrană minunată are Domnul Isus pentru noi! Dacă ești în Egipt, El a pregătit acolo pentru tine un paște minunat, care vorbește de îndepărtarea judecății. Probabil că tu ești în pustie - și noi ca credincioși umblăm zilnic în pustie - Dumnezeu ne-a dat acolo această mana minunată, care vorbește despre Omul din cer (Ioan 6). Și când noi suntem prin Duhul în țara Canaan și în locurile cerești avem dreptul să savurăm binecuvântările noastre spirituale, atunci mâncăm acolo cerealele care au crescut în țară, boabele prăjite, care vorbesc despre slăvile Domnului Isus, care a trecut prin focul încercărilor lui Dumnezeu (Iosua 5). Ce hrană minunată! Este așa, frați și surori, că noi am ieșit din scaldătoare? Dacă tu nu te-ai curățit înainte să fi venit aici, tu nu vei putea primi hrană pentru inima ta.

Așa cum în înțelesul textual dinții, din cauza albului lor strălucitor, sunt comparați cu aceste oi tunse și spălate, tot așa vorbesc aici »gemenii« despre faptul că fiecare dinte de sus are o pereche în partea de jos a danturii. Se găsesc din fiecare dinte, doi. »Și nu este nici una sterilă printre ele«. Aceasta înseamnă probabil că nu lipsește nici un dinte din dantura miresei. Așa trebuie să fie și la noi din punct de vedere spiritual. Hrănirea noastră nu trebuie să fie caracterizată numai prin aceea, că nu acordăm nici un loc firii pământești și că am fost curățiți prin Cuvânt, ci întrebarea este și: am dat noi la iveală gemeni, ori noi savurăm singuri această hrană? Ce faci tu cu hrana pe care Domnul vrea să ți-o dea azi? Mergi tu cu ea acasă și o încui pentru tine însuși, sau poate Domnul să spună, că hrănirea ta se caracterizează prin aceea, că la tine nu lipsește rodul? Este așa, că și alții pot savura împreună cu tine ceea ce tu ai primit? Domnul nu este mulțumit numai cu un singur rod. El dorește cu plăcere să vadă gemeni la tine. Noi nu trebuie să ne mulțumim că am dat binecuvântarea noastră mai departe la altul. El nu dorește să vadă numai un rod, ci El dorește mai mult rod, da, mult rod (Ioan 15). Fie, ca Mirele să vadă la noi, că noi, când am primit hrană, o dăm și altora, așa că există rod spiritual pentru El. Rodul este dependent de cantitatea de hrană pe care ai consumat-o. Cum se face că adesea așa de puțini credincioși sunt o binecuvântare pentru alții? Pentru că rodul care iese de la noi este în raport cu hrana pe care am consumat-o. Cu cât am găsit mai multă hrană la Domnul, și cu cât întrebuințăm mai mult dinții noștri, ca să consumăm această hrană, cu atât va exista mai mult rod la noi. Găsim în Evrei 6,7 tabloul ogorului peste care Dumnezeu lasă să coboare ploaia Sa. Cu cât cade mai multă ploaie, cu atât mai mult rod aduce ogorul. Așa este și la noi. Dacă tu te întrebi, de ce este așa de puțin rod spiritual la tine, se poate să fie așa din cauză că te-ai hrănit puțin din Domnul Isus. Sau trebuie să spui ca mireasa în capitolul 1,6, că într-adevăr tu ești un păzitor al viei, probabil ocupi

un loc înalt într-o comunitate de credincioși, sau oriunde l-ai ocupa, dar nu ți-ai păzit propria vie? Atunci ai neglijat părtașia ta cu Domnul și ai neglijat să te hrănești cu El. Cum vei putea tu atunci să fi o binecuvântare pentru alții? Tu nu poți da altora mai multă binecuvântare decât ai primit de la Domnul.

»Buzele tale sunt ca un fir de stacojiu și gura ta este plăcută« (versetul 3). Până aici mireasa a rămas tăcută. Mirele i-a văzut ochii, care erau întrutotul pentru EL; El a văzut părul ei ondulat, care vorbea despre devotamentul ei față de El; și El a văzut cum ea dorea să se hrănească din El. Dar acum mireasa dă la iveală o activitate: vorbirea ei plăcută. Ea începe să vorbească: »Buzele tale sunt ca un fir de stacojiu«. Acest fir de stacojiu îl găsim încă de două ori în Vechiul Testament, și exact așa ca și aici, în legătură cu o femeie. Prima dată în Geneza 38, când Tamar naște gemeni și primul care a venit afară a fost legat la o mână cu un fir de stacojiu. A doua oară la Rahab. Pe când Ierihonul era înconjurat, ea a atârnat la fereastra sa un șnur de stacojiu, ca semn care să arate casa ei; ea s-a încrezut în promisiunea iscoditorilor că, casa ei va fi cruțată de judecată. În amândouă cazurile este vorba deci de salvare. Stacojiul vorbește pe de o parte în simbolurile Scripturii despre slava omului natural. De mai multe ori, de exemplu la apa de curățire (Levetic 13) sau la curățirea leprosului (Levetic 14), găsim, că tot ce este de la omul natural, toată slava lui, trebuia să fie nimic în focul jertfei. Stacojiul vorbește așadar, pe de o parte, de slava omului vechi, și, pe de altă parte, despre ceea ce este necesar, ca omul vechi să fie îndepărtat. Aceasta este așadar suferința și judecata, căci stacojiul este și culoarea sângelui care trebuia vărsat, ca să ispășească păcatele noastre. De aceea spune Dumnezeu în Isaia 1,18: »Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna«. Păcatele poporului vorbesc totodată și de culoarea sângelui, care era necesar pentru ispășirea lor; sângele roșu a făcut păcatele albe ca zăpada. Aceasta este ceea ce poate produce »stacojiul«. Când Domnul Isus a fost batjocorit de soldați, ei L-au îmbrăcat (conform evangheliei după Matei, nu după Marcu) într-o haină roșie (același cuvânt ca și stacojiul). Această manta vorbea de slava împărătească, pe care Împăratul lui Israel putea s-o primească numai prin suferințele de pe cruce. Fără aceste suferințe El nu putea deveni Împărat cu adevărat. Ce minunat și adânc gând! Despre aceasta vorbesc buzele miresei. Poate Mirele spune despre tine, că buzele tale vorbesc despre salvarea, pe care El a înfăptuit-o; despre sângele, de care era nevoie să se îndepărteze păcatele tale roșii ca stacojiul? Pot cei din jurul tău spune, că vorbirea ta este plăcută, deoarece ea este legată de salvarea în Isus Hristos? De câte ori însă nu au venit pe buzele noastre cuvinte nechibzuite, cuvinte greșite! Atunci Mirele nu a putut spune, că buzele noastre au fost ca un fir de stacojiu. Numai atunci buzele noastre sunt prețioase, când cuvintele noastre sunt în har, drese cu sare (Coloseni 4,6), când ele poartă amprenta salvării. Noi nu putem vorbi mereu despre cruce, însă toate cuvintele noastre trebuie să fie întretesute cu acest stacojiu și să conțină amintirea a ceea ce Domnul Isus a înfăptuit pe cruce. Numai această singură vorbire este plăcută pentru El.

»Ca o bucată de rodie sunt tâmplele tale sub vălul tău«. Tâmplele sunt în înțeles simbolic locul unde se formează gândurile noastre. La ce ne gândim noi, frați și surori? Cuvintele noastre vor fi auzite de oamenii din jur, dar ei nu cunosc gândurile noastre. Mirele le cunoaște însă. El știe ce gânduri ai tu; El vede ce născocеști și chibzuiești tu înapoia tâmplelor tale. Poate El spune, că gândurile tale sunt ca o bucată de rodie? În înțeles textual ne putem gândi la faptul, că la o rodie tăiată în două se poate vedea carnea roșiatică a rodului și nenumăratele semințe dinlăuntru. Ne putem imagina, că tâmplele roșietice văzute prin voal aminteau de rodul roșietic tăiat, cu multele lui semințe. Înțelesul spiritual este desigur mult mai frumos și merge mult mai departe. Este într-adevăr așa, că gândurile noastre sunt închinare Domnului Isus, și sunt numai pentru El (despre aceasta vorbește vălul)? Sunt ele dulci pentru El, așa cum este minunat de dulce rodul rodiei? Putem noi spune împreună cu psalmistul: »Fie plăcută (sau dulce) Lui cugetarea mea« (Psalmul 104,34)? Poate El să savureze ceea ce preocupă inima și gândurile noastre? Noi putem deseori prin cuvintele noastre să provocăm o impresie măreață la frații și surorile noastre, sau la lume. Noi putem vorbi despre salvare, însă gândurile noastre nu le poate citi nimeni. Lumea spune:

„Gândurile sunt libere”, însă Domnul spune: este gândul tău plăcut pentru Mine? Este el un rod, pe care Eu pot să-l savurez? Aceasta este ceea ce El scoate aici în evidență la mireasă. Ce minunat, când aceasta se găsește la noi!

Al șaselea semn caracteristic este: »Gâtul tău este ca turnul lui David, clădit pentru a fi o casă de arme (sau: clădit în terase, pentru agățarea armelor – n.t.). O mie de scuturi atârnă pe el, toate scuturi de viteji« (versetul 4). Despre Israel se spune că este un popor încăpățânat și îndărătnic, un popor al cărui grumaz este ca un drug de fier (Isaia 48,4), care nu vrea să se plece sub Legea Domnului. Aceasta se putea spune și despre noi, când eram încă necredincioși. Nu a fost însă de multe ori așa, după ce am crezut, că am mers pe propriile noastre căi și nu ne-am plecat gâtul sub jugul Domnului, așa că uneori El a trebuit să pună un jug de fier pe gâtul nostru (compară cu Deuteronom 28,48)? Nu, gâturile noastre trebuie să poată fi comparate cu turnurile lui David. Aici nu sunt turnurile lui Solomon. David și Solomon sunt amândoi prototipuri ale lui Hristos; David ca Împărat luptător, care a bătut pe dușmanii Domnului, și Solomon ca acela care a domnit după aceea în pace și neprihănire. David este omul care amintește de victoria asupra dușmanilor Domnului. Se poate vedea la noi semnul victoriei? Citim în istoria lui Ioas (2 Împărați 11,10), că David a lăsat în urmă o colecție mare de sulite și scuturi. Aici vedem mireasa îmbrăcată cu semnele victoriei oamenilor de război ai lui David. Se poate vedea la noi victoria Domnului Isus, victoria asupra păcatului în viața noastră? Aceasta se poate vedea numai în cazul când noi ne-am plecat grumazul sub jugul Său. Acesta nu este un jug aspru. El spune: »Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară« (Matei 11,30). Dacă vrem să ne plecăm gâtul sub acest jug, atunci se va putea vedea la noi, ce poate Domnul Isus să facă în viața unui credincios, cum El va repurta victoria în luptele noastre zilnice, da, cum întreaga noastră viață stă în semnul triumfului Său pe cruce. Atunci supunerea noastră ne va întări, asemenea unei clădiri în terase, așa cum spune aici. Alții traduc aici „pentru agățarea armelor”. Mii de scuturi atârnă de aceasta. În Vechiul Testament era câteodată obiceiul, ca semn al victoriei să se agațe pe un zid sau pe un turn scuturi. Găsim aceasta la Tir în Ezechiel 27,11. Se poate vedea așa la noi victoria Domnului Isus? Dacă mergi pe căile tale proprii, atunci frații și surorile, și oamenii lumii, nu vor putea vedea nimic din ceea ce poate lucra Hristos în viața unui credincios. Numai când noi ne plecăm grumazul sub jugul Său blând, vom arăta în viața noastră ceea ce Domnul Isus vede cu atâta plăcere la noi: semnele victoriei Sale. În cartea Apocalipsa este vorba de mai multe ori despre »biruitori«, însă aceștia sunt totdeauna aceia care s-au dăruit în mod desăvârșit Domnului, așa că *El* era cel care a adus victoria în viața lor.

Și în încheiere: »Cei doi sâni ai tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele, care pasc printre crini« (versetul 5). Acesta trebuie să fie într-adevăr cel de-al șaptelea semn caracteristic, căci sâni (am văzut aceasta în capitolul 1) vorbesc despre maturitatea spirituală, și în al doilea rând despre darea mai departe a hranei, celor mici, copilașilor nou născuți în credință. Poate Domnul să constate la noi maturitate spirituală? Cât de mulți dintre noi au rămas probabil copilași și trebuie să se hrănească încă cu laptele curat, care este bun pentru copiii mici (1 Petru 2,2). Însă dacă aparții demult Domnului, dintr-un copilaș ai devenit un om matur, așa cum Pavel sfătuiește în Evrei 5,12-14, și ai ajuns într-un stadiu în care poți da hrană altora. Domnul vede aici la mireasă această maturitate spirituală, care este consecința caracteristicilor anterioare; ea s-a dăruit Lui și s-a hrănit de la El. Prin aceasta ea ajunge la creșterea deplină, despre care vorbește Efeseni 4, pentru zidirea sfinților până la măsura creșterii depline a plinătății lui Hristos. Această maturitate este marcată prin gemenii unei gazele tinere, care pasc printre crini. Aceasta înseamnă, că această maturitate este uniformă. Această proporționalitate lipsește adesea la tinerii în credință. Ei au adăugat la credința lor virtutea (2 Petru 1,5), energia spirituală, însă atâta timp cât la virtute nu este adăugată cunoașterea - aceasta este înțelegerea căilor și gândurilor lui Dumnezeu, ca să conducă această energie pe drumul cel bun - această maturitate, care este caracterizată prin proporționalitatea acestor gemeni, nu este încă prezentă. Sunt gemenii unei gazele, și noi am văzut în capitolul 2,16-17, că Domnul Însuși este gazela care paște printre crini. Acesta este adevăratul semn caracteristic al maturității: este creșterea deplină la statura lui

Hristos. Acesta este semnul caracteristic: Domnul Isus Însuși trebuie să ia chip în viața noastră, în gândirea noastră, în vorbirea noastră și în faptele noastre. Când noi putem să dăm hrană altora, aceasta are loc, fiindcă noi suntem la El, Cel care paște printre crini, și maturitatea noastră spirituală poartă semnul caracteristic, că noi am fost acolo unde El paște printre crini și acolo noi înșine ne-am primit mai întâi hrana de la El, pe care putem s-o dăm altora.